

Sygn. akt II PK 129/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa A. W. , V. K.
przeciwko L. spółka z o.o. w Z.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódek od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt VI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2014 r., VI Pa (...), Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powódek A. W. i V. K. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 sierpnia 2013 r. w sprawie przeciwko L. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. o odszkodowanie. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji jak i ich ocenę prawną, że przyczyna wskazana w decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę z powódkami w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. była rzeczywista, a objęcie przez powódki udziałów w nowo tworzonej spółce z o.o., o zakresie działalności tożsamym z zakresem działalności pracodawcy, stanowiło ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych (art. 100 § 2 pkt 2 k.p.).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik powódek i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną

wykładnię art. 100 § 2 pkt 4 k.p. i art. 101¹ § 1 k.p., a także błędną wykładnię art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w związku z art. 100 § 2 pkt 4 k.p. i art. 101¹ § 1 k.p., wniosk o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez zasądzenie od pozwanego na rzecz na rzecz powódki A. W. kwoty 12.600 zł a na rzecz powódki V.K. kwoty 11.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące „ustalenia relacji między przepisami art. 100 § 2 pkt 4 k.p. i art. 101¹ § 1 k.p. (...)”, a ponadto istnieje potrzeba wykładni „przepisów prawa, budzących poważne wątpliwości interpretacyjne, które (...) nie były przedmiotem orzecznictwa Sądu Najwyższego, lub też orzecznictwo (...) nie było jednolite,(...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego

orzeczenia, stąd też ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe (por. art. 177 ust. 1 Konstytucji), które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Wskazywane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest pozorne, a jego uzasadnienie (podobnie jak uzasadnienie zarzutów skargi kasacyjnej) w istocie zmierza do odmiennej oceny zachowania powódek i uwzględnienia powództwa.

Sąd Najwyższy przyjmuje w orzecznictwie, że prowadzenie działalności konkurencyjnej pomimo nie zawarcia umowy o zakazie konkurencji może naruszać obowiązek dbałości o dobro zakładu pracy określony w art. 100 § 2 pkt 4 k.p. i stanowić uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, a nawet przyczynę rozwiązania niezwłocznego (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2009 r., II PK 41/09, niepublikowany). Warto też przypomnieć, że w wyroku z dnia 3 grudnia 2008 r., I PK 94/08 (niepublikowany), Sąd Najwyższy (odnosząc się co prawda do naruszenia umowy o zakazie konkurencji, wskazał jednak, że o naruszeniu zakazu konkurencji po ustaniu stosunku pracy (art. 101² k.p.) można mówić także wówczas, gdy były pracownik albo nowy pracodawca byłego pracownika podejmuje czynności zmierzające do przygotowania przyszłej działalności, nawiązując relacje prywatnoprawne (cywilne, gospodarcze) z innymi uczestnikami rynku, a także relacje publicznoprawne z organami koncesyjnymi lub rejestrującymi działalność gospodarczą.

W tych warunkach, Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazane przez skarżącego, a skoro nie zachodzi również brana pod uwagę z urzędu w nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), należało orzec jak w postanowieniu na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.